Mart 2015.

„Ko hoće za mnom da ide neka se odrekne sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide“. (Mar. 8,34)

Za vreme svog putovanja na sever Galileje, u sela Kesareje Filipove, Isus je upitao svoje učenike šta ljudi govore o Njemu. Petar je u ime svih posvedočio da je On vekovima iščekivani Hristos, Pomazanik. Da bi otklonio dileme, Isus je objasnio kako namerava da ostvari svoje poslanje. Oslobodiće svoj narod, ali na neočekivani način, plaćajući lično: moraće mnogo da trpi, biće odbačen, ubijen i posle tri dana će vaskrsnuti. Petar nije prihvatio takvu viziju Mesije. Poput mnogih njegovih savremenika zamišljao je kako će koristiti moć i snagu, poraziti Rimljane i izraelski narod postaviti na njegovo pravo mesto u svetu. Prekorio je Isusa, a Isus ga je opomenuo: „ti ne misliš ono što je Božije nego što je ljudsko“ (Mar. 8, 31–33).

Isus je opet krenuo na put, ovog puta prema Jerusalimu, gde će se ispuniti Njegova sudbina smrti i vaskrsnuća. Hoće li Ga Njegovi učenici i dalje slediti, sada kada znaju da ide u smrt? Uslovi koje Isus traži jasni su i zahtevni. On saziva mnoštvo i svoje učenike oko sebe i govori im:

„Ko hoće za mnom da ide neka se odrekne sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide“.

On, Učitelj, očarao ih je prolazeći obalama jezera, dok su bacali mreže za lov, ili u carinarnici. Bez oklevanja ostavili su lađe, mreže, carinarnicu, oca, kuću, porodicu da bi išli za Njim. Videli su Ga kako čini čuda i slušali Njegove mudre reči. Sve do tog trenutka sledili su Ga, podstaknuti radošću i oduševljenjem. Hod za Isusom ipak je bio zahtevniji. Sada je postalo jasno da to znači potpuno podeliti Njegov život i sudbinu: neuspeh i neprijateljstvo, pa čak i smrt, i to kakvu smrt! Najbolniju, najsramotniju, rezervisanu za ubice i najokrutnije zločince. Takvu smrt je Sveto pismo nazivalo prokletstvom (5 Moj. 21, 23). Sama reč „krst“ zadavala je strah, bila je gotovo neizgovorljiva. Prvi put se ta reč pojavila u Jevanđelju. Ko zna kakav je utisak ostavljala u onima koji su je slušali.

Nakon što je jasno potvrdio svoj identitet, Isus je s istom takvom jasnoćom mogao da pokaže identitet svog učenika. Ako je Učitelj onaj koji voli svoj narod sve dotle da umire za njega, uzimajući na sebe krst, onda i učenik, da bi to bio, mora da ostavi po strani svoj način razmišljanja da bi u svemu podelio put Učitelja, počevši od krsta:

„Ko hoće za mnom da ide neka se odrekne sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide“.

Biti hrišćanin znači biti drugi Hristos: imati ista osećanja kao i Isus Hristos koji „ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na krstu“ (Filip. 2, 8); biti raspet sa Hristom, sve dotle da možemo da kažemo s apostolom Pavlom: „A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos“ (Gal. 2, 20); da ne želim ništa drugo „sem Isusa Hrista, i to raspetoga“ (1 Kor. 2, 2). Isus nastavlja da živi, umire i vaskrsava u nama. Najveća želja i ambicija hrišćanina, koja je stvorila velike svece, jeste da bude kao Učitelj. Ali kako da sledimo Isusa da bismo postali takvi?

Prvi korak je da se odričemo samih sebe, da se distanciramo od svog načina razmišljanja. Taj korak je Isus tražio od apostola Petra kad ga je korio što razmišlja na ljudski, a ne Božji način. I mi, kao i Petar, ponekad želimo da sebično, ili bar prema svojim merilima, potvrdimo sami sebe. Tražimo lak i trenutan uspeh, oslobođen svih teškoća, sa zavišću gledamo na ljude koji trče za karijerom, sanjarimo da ćemo imati ujedinjenu porodicu i da ćemo oko sebe graditi bratsko društvo i hrišćansku zajednicu, a da to ne moramo skupo da platimo.

Odreći se samih sebe znači ući u Božji način razmišljanja, onaj koji nam je Isus pokazao u svom načinu delovanja: po logici zrna žita koje mora da umre da bi donelo roda, nalaženja veće radosti u davanju nego u primanju, darovanja života iz ljubavi, jednom rečju, uzimanjem svog krsta na sebe:

„Ko hoće za mnom da ide neka se odrekne sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide“.

Krst, onaj svakodnevni, može da ima mnoštvo lica, kao što piše u Jevanđelju po Luki (9, 23): bolest, gubitak posla, nesposobnost upravljanja porodičnim ili poslovnim problemima, osećanje promašenosti pred neuspehom u stvaranju autentičnih odnosa, osećanje nemoći pred velikim svetskim sukobima, ogorčenje zbog čestih afera u našem društvu… Ne treba da tražimo krst, on nam sam dolazi u susret, možda baš onda kad to najmanje očekujemo i kako to nikad ne bismo mogli da zamislimo. Isus nas poziva da Ga uzmemo, ali ne rezignirano – podnoseći Ga kao nužno zlo, ne dopuštajući da padne na nas i slomi nas, niti podnoseći Ga stoički i ravnodušno. On nas zove da Ga prihvatimo, deleći tako Njegov krst, pa da i u toj situaciji postanemo učenici, živeći u zajedništvu sa Njim i u tom bolu, jer On je prvi podelio naš krst. Zapravo, kad je Isus na sebe uzeo svoj krst, s njim je na leđa uzeo svaki naš krst. Zato u svakom bolu, koje god lice on imao, možemo da nađemo Isusa koji ga je već učinio svojim.

Zbog toga Iđino Đordani vidi inverziju uloge Simona Kirinejca koji nosi Isusov krst. Krst „je manje težak ako Isus postane Kirinejcem“, kaže. A još je manje težak, nastavlja, ako ga nosimo zajedno: „Ako jedno stvorenje nosi krst, krst ga na kraju slomi; ako ga zajedno nosi više stvorenja s Isusom među njima, ili uzimajući Isusa kao Kirinejca, on postaje lagan: slatki jaram. Uspinjanje više zajedno povezanih i složnih osoba postaje radost i dovodi do rasta.“

Uzeti krst da bismo ga nosili sa Njim, znajući da ga ne nosimo sami jer ga On nosi sa nama, to je odnos, to je pripadanje Isusu, sve do punog zajedništva sa Njim, sve dok ne postanemo drugi On. Tako se ide za Isusom i postaje pravi učenik. Tada će da krst i za nas, kao za Hrista, zaista postane „sila Božja“ (1 Kor. 1, 18), put vaskrsnuća. U svakoj slabosti pronađemo snagu, u svakoj tami svetlo, u svakoj smrti život, jer ćemo pronaći Isusa.

Fabio Čardi